

ikke have noget Væsentligt imod, at det, jeg har foreslaaet, skulde forandres derhen. Det er maaskee et fuldstændigere Udtryk, men jeg troer dog, at der er en meget væsentlig Forskjel paa den, som har mistet sin Arm saagodt som aftaget ved Skulderbladet og den, som derimod har et saadant Stykke tilbage, at en Hjælpearms let kan anbringes. Imidlertid skal jeg ikke nærmere staae paa det; det er en af de mindre væsentlige Forandringer, som kan afhjælpes. Det Samme vil jeg indrømme med Hensyn til Sygdomme i de forskellige Ledemod; thi f. Ex. i Armen er det ikke let at sige, hvilke Sygdomme der ere de meest skadelige for Arbejderne; men jeg troer, at man i Udskættet for meget har søgt at generalisere; man har søgt alt for meget at give denne Sygdom i Lemmerne en saadan Betydning, at man derved kom til at classificere dem for høit. Jeg kommer atter tilbage til denne Classification. Naar denne Classification kun er aarevis, saa siger jeg, at det ikke har Noget at betyde; thi det staaer til Commissionen, naar den seer, at der har udviklet sig saadanne Kræfter hos den paaagældende Person, at han bedre kan bruge sine Lemmer, da at sætte ham i en lavere Klasse. Men, dersom man først har sat dem i de høiere Classer, uden at der er en større Mulighed end efter Udvalgets Forslag for, at de kunne komme ned i en lavere Klasse, saa vil under saadanne Forhold denne Nedfattelse i en lavere Klasse næsten aldrig indtræde; det vil næsten ikke være muligt for Commissionen at føre det igjennem. Naar derimod Ansættelsen i en lavere Klasse er det oprindelige, er det faste, og Ansættelsen i den høiere Klasse fra det første Øieblik af derved er dobbelt betinget som noget Forbigaaende, dersom maaskee Omstændighederne skulde forandre sig, saa vil dette Dphør af det Forbigaaende falde meget let som det Naturlige og som det, der ikke kræver en Overvindelse af Inertiens Modstand, den Modstand, som er den vanskeligste at overvinde i Verden, og som Commissioner sjældent komme til at overvinde. Det er meget sjældent at faa Commissioner, uden at de føre dem saa fast ind i Sporet, at man maa have en enkelt Mand til, for at trække dem ud af det, vel at mærke, ikke ved at sætte og

faa ham ind i Commissionen; thi saa bliver den enkelte Mand sat fast af Commissionen (Lætter).

Den ærede Taler har selv indrømmet, at de, som mistede Hørelsen paa begge Ørene, dog kunde være meget arbejdsføre. Nu kan jeg ikke nægte, at jeg ved Inddelingen især har taget Hensyn til Arbejdsforligheden; vi maae vel lægge Mærke til, at en stor Mængde Mand, som vi her behandle, det er saadanne Mand, som høre til den Klasse, for hvem Arbejdet er det store Klendie, og som veed at sætte langt større Pris paa dette, end paa ethvert andet. Vi maae derfor ikke overse, at den, som synes, at han har en ringere Grad af Arbejdsforlighed end en Anden, om ogsaa denne Anden har et saadant Savn, som det, at have mistet Hørelsen paa begge Øren, vil ansee sig for krænket og tilfidesat, om han sættes i en ringere Klasse. Vi maae huske paa, at den Maalestof, som i Almindelighed vil blive anlagt, for at dømme, om der er gjort Ret og Skjel mellem de forskellige Bænsføre, det er netop Arbejdsforlighedens Maalestof. Det er den samme Betragtning, som har bevæget mig til at sætte dem op i 2den Klasse, som have tabt over Halvdelen af deres Arbejdskraft.

Den ærede Taler har ogsaa indrømmet, at Tabet af et Øie ikke væsentlig svækkede Arbejdskraften; men han har sagt, at det Øie, som blev tilbage, derved leed betydeligt mere og var mere udsat for at tabes. Det er nu vistnok sandt, men jeg troer dog, at han derpaa kunde have anvendt den samme Betragtning, som han anvendte paa dem, som havde mistet Benet meget høit oppe, at deres Antal er meget ringe. Særligt troer jeg, at de Genstæde, om hvilke den ærede Talers Bemærkning, at de ere udsatte for at miste ogsaa det andet Øie, nærmest gælder, ikke saameget ere de, som have mistet det ene Øie ved tilfældige Omstændigheder, som de, hos hvem Sygelighed i det hele Synsredskab har givet sig tilkænde ved at de have mistet det ene Øie. Særligt skal jeg naturligtvis i denne Henseende høre mig for det ærede Medlems Paastand, thi han er vistnok i denne Henseende en langt kompetentere Dømer, end jeg er. Men i ethvert Tilfælde maa